שלום אלטיזכן

עֲרָבִי מֵעַזָּה קוֹרֵא בָּרַמְקוֹל
מִתּוֹךְ מַשָּׂאִית פָּלַסְטִינִית,
אֶל אָזְנֵי הַנָּשִׁים הַמָּרוֹקָנִיּוֹת
בְּחַצְרוֹת אַשְׁדּוֹד:
אִינְטִיזָכְיייייין, אִינְטִיזָכְיייייין,
בְּיִידִישׁ פָּלַסְטִינִית,
וּמְפָרֵט לְיֶתֶר בִּטָּחוֹן:
אֲרוֹן, מִטָּה, שֻׁלְחָן, תַּנּוּר, מְקָרֵר,
לִקְנוֹת לִקְנוֹת.

בְּיַלְדוּתִי הָיְתָה אִמִּי שׁוֹלַחַת אוֹתִי:
בְּנִיְּנִי, שׁוּף אֵילָה דַאז׳ לְנְטִיזַאכִין,
יְעָבֵי עֲלָיָא הַדִּי לְמִטָּה לְמַעָיוּבָּה.
לֵךְ בְּנִי, תִּרְאֶה אִם עָבַר הָאַלְטֶעזַאכֶן,
שֶׁיִּקַּח מִמֶּנִּי אֶת הַמִּטָּה הָאֲיֻמָּה הַזֹּאת.
וַאֲנִי הָיִיתִי רָץ אַחֲרָיו מַשִּׂיג אוֹתוֹ מִתְנַשֵּׁף:
שָׁלוֹם אַלְטִיזָכֶן...

1996